

Z drugiej strony...

Cztery punkty w poprzednim artykule zwróciły naszą uwagę i chęć poczynienia pewnych komentarzy.

1. Zapis Hebr. 6:17 mówi o Bogu potwierdzającym swe obietnice za pomocą „przysięgi” (liczba pojedyncza). Apostoł Paweł ma tutaj na myśli przysięgę opisaną w 1 Moj. 22:16, gdzie Bóg zaprzysiął zrealizować swe przymierze zawarte z Abrahamem. Oczywiście, każde przymierze dane przez Boga z przysięgą lub bez niej, jest niewzruszone i niezmienne. Jednakże zgodnie ze stwierdzeniem apostoła, „również Bóg, chcąc wyraźniej dowieść dziedzicom obietnicy niewzruszoności swego postanowienia, poręczył je przysięgą” (Hebr. 6:17). W ten sposób Bóg dał Abrahamowi poręczenie jakie było zwyczajowo dawane w stosunkach międzyludzkich (Hebr. 6:16). W ten sposób, dzięki dwóm niezmiennym postanowieniom – Bożemu przymierzemu oraz Jego przysiędze – obietnica została podwójnie zapieczętowana.

2. Fragment 2 Sam. 7:10-16 zawiera opis obietnicy, jaką Bóg dał królowi Dawidowi, która została podsumowana w wersecie szesnastym: „I trwać będzie twój dom i twoje królestwo na wieki przede mną; tron twój też utwierdzony będzie na wieki”. W ten sposób Bóg zapewnił Dawida, że w przeciwieństwie do losu domu Saula, którego nieposłuszeństwo doprowadziło do odjęcia królestwa od jego linii, ciągłość dziedzictwa Dawida jest zapewniona. Bóg zapowiedział, że jeżeli jego syn okaże się nieposłuszny, dotknie go kara, jednakże linia Dawida nie utraci prawa do królestwa: „Ja będę mu ojcem, a on będzie mi synem; gdy zgrzeszy, ukarzę go różgą ludzką i ciosami synów ludzkich, lecz łaska moja od niego nie odstąpi, jak odjąłem ją Saulowi, którego usunąłem przed ciebie.” (2 Sam. 7:14-15). Taki też los spotkał Salomona. Takie rozumienie zapisu 2 Sam. 7:14-16 wydaje się również oczywiste na tle Ps. 89:30-33, który wyraża tę samą myśl: „Jeżeli synowie jego porzucą zakon mój i nie będą postępowali według nakazów moich, jeżeli znieważą ustawy moje i nie będą przestrzegali przykazań moich, to ukarzę różgą przestępstwo ich i winę ich plagami, ale łaski mojej nie odmówię mu, ani też nie złamię wierności mojej” (Ps. 89:31-34). Tłumaczenie zapisu 2 Sam. 7:14-16 w przekładzie Dentona modyfikuje jego język w ten sposób, że omija słowa „zgrzeszy”, „różga”, „ciosy”,

jakie miały być stosowane wobec syna Dawida. Fenton zdawał sobie sprawę, że wyrażenie „syn Dawida” miało istotne wypełnienie w Jezusie, jak dowodzi tego Hebr. 1:5, zaś On nie popełnił żadnego grzechu. Jest to zrozumiała motywacja, jednakże narusza wyraźny sens tej wypowiedzi zgodny z brzmieniem większości tłumaczeń oraz równoległego zapisu Psalmu 89. Lepszą interpretacją jest przyjęcie, że proroctwo to, podobnie jak i inne święte pisma, miało na celu opisanie wypełnienia zarówno bezpośredniego (Salomon), jak i dalszego (Jezus). W omawianym przypadku, cel ten został osiągnięty przez zastosowanie zdania warunkowego „jeżeli” – „gdy zgrzeszy”. Salomon zgrzeszył, ale Jezus nie.

3. Zapis 2 Sam. 7:19 (BG, przyp. tłum.) zawiera wyrażenie „obyczaj ludzki”, dla którego artykuł proponuje określenie „Tora Ludzkości”. Wyrażenie to może być mylące. Słyszac słowo „Tora”, nasze myśli kierują się do pięcioksięgu Mojżesza, które nie miało zastosowania do „ludzkości”, lecz do Izraela; nie odnosi się do niego również wersec 19. Słowo „obyczaj” jest opisane pod nr 8452 w Konkordancji Stronga w ten sposób: „rodzaj żeński 8448, zwyczaj.” Tłumaczenie tego określenia jest rozmaite, w zależności od przekładu. Jeżeli przekład Biblii króla Jakuba jest poprawny („(...) czy taki jest zwyczaj ludzki, o Panie, Boże?”, przyp. tłum.), wówczas wyrażenie to stanowi część retorycznego pytania Króla Dawida, zadanego w podziwie dla szerokości Bożej obietnicy, która była o wiele wspanialsza i większa niż obietnice zwykle czynione między ludźmi.

4. Wyrażenie „niezłomne dowody łaski” pochodzi z zapisu Izaj. 55:3. Odnosi się ono do obietnic Bożych danych Dawidowi odnośnie jego tronu, którego wieczne trwanie miało być zapewnione przez Jezusa, syna Dawida. Sformułowanie to zostało również zacytowane w Dz. Ap. 13:34 w kontekście zmartwychwstania Jezusa, kiedy to otrzymał On swoją niebieską nagrodę i odziedziczył tron Dawida. Jednakże Jezus ma współdziedziców tego tronu: „Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie” (Obj. 3:21). Tym samym, „dowody łaski” odnoszą się również do naśladowców Chrystusa, którzy będą wraz z nim dzielić Jego tron.

David Rice (USA)